

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.924 van 16 juni 2011
in de zaak A. 191.109/IX-6186**

In zake : Angelo DECEUNINCK
wonend te 8760 Meulebeke
Stijn Streuvelsstraat 2 bus A
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de LOKALE POLITIEZONE MIDOW
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ivan Lietaer
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Rooseveltplein 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 januari 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 18 november 2008 van het politiecollege van de politiezone Midow waarbij Angelo Deceuninck structureel gedetacheerd wordt naar het arrondissementeel informatiekruispunt te Kortrijk.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 194.776 van 29 juni 2009 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 mei 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Ivan Lietaer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is als hoofdinspecteur van politie tewerkgesteld in de politiezone MIDOW.

3.2. Omdat tegen hem een strafvordering was ingesteld wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van vijf vrouwelijke

collega's binnen de politiezone wordt de verzoeker vanaf 18 september 2006 voorlopig geschorst. Die voorlopige schorsing wordt regelmatig verlengd, laatst tot 19 januari 2009, maar op grond van de vrijspraak op strafrechtelijk vlak door het hof van beroep te Gent bij arrest van 5 november 2008 -voor de misdrijven van aanranding van de eerbaarheid en belaging-, beslist het politiecollege op 18 november 2008 de preventieve schorsing van de verzoeker te beëindigen.

3.3 Nadat het arrest van het hof van beroep bekend is geraakt hebben verschillende, vooral vrouwelijke, politiepersoneelsleden van de politiezone MIDOW hun bezorgdheid geuit over de terugkeer van de verzoeker, waarbij zij gewezen hebben op de grote moeilijkheid of de onmogelijkheid om met de verzoeker in de toekomst nog samen te werken.

3.4. Op 18 november 2008 beslist het politiecollege, op advies van de korpschef en na de verzoeker gehoord te hebben, om hem structureel te detacheren naar het arrondissementeel informatiekruispunt te Kortrijk. Dit is de bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de vrouwelijke klagers alsmede een aantal mannelijke collega's schriftelijk hun vrees uitten voor hun psychisch en/of lichamelijk welzijn en integriteit wanneer zij met u geconfronteerd worden op de werkvloer;

Overwegende dat zij tevens vrezen voor intimidaties en mogelijke vergeldingsakties jegens hen en dit gezien uw leidinggevende functie als lid van het middenkader;

Overwegende dat uit bovenvermelde feiten blijkt dat deze personeelsleden alle vertrouwen in u als collega of meerdere zijn verloren en het niet meer mogelijk achten om samen met u op dienst te gaan, in eenzelfde dienst tewerk gesteld te zijn of met u enig professioneel contact te moeten onderhouden;

Overwegende dat volgens één der klagers meerdere mannelijke collega's uw eventuele terugkeer naar de interventiedienst onaanvaardbaar achten doch zich niet geroepen voelen om hun standpunt schriftelijk te bevestigen uit vrees voor eventuele latere represailles van uwentwege;

Overwegende dat hieruit blijkt dat er - zekerlijk binnen de groep interventie doch niet alleen binnen deze dienst - een groot wantrouwen heerst met betrekking tot uw eventuele terugkeer;

Overwegende dat deze vrouwelijke collega's thans tewerk gesteld zijn in respectievelijk de interventiedienst (2), de lokale recherche (1), de verkeersdienst (1) en het commando (1);

Overwegende dat gezien de kleinschaligheid van ons korps en de onvermijdelijke interacties tussen alle diensten van het korps (incl. de wijkdienst en de sociale dienst) het onmogelijk is om u met een functie te gelasten waarbij elk professioneel contact tussen uzelf en de vrouwelijke klagers vermeden wordt;

Overwegende dat uw strafrechtelijke vrijspraak niet inhoudt dat er zich geen ongewenste seksuele gedragingen zouden hebben voorgedaan en dat aldus het vertrouwen dat uw werkgever en meerdere medewerkers noodzakelijkerwijs in u dienen te stellen als personeelslid, collega of overste, hierdoor niet hersteld is;

Overwegende dat uw inzet binnen het korps onvermijdelijk zal leiden tot persoonlijke en professionele conflicten tussen uzelf en één of meerdere van de vrouwelijke klagers en/of sympathisanten en dat hierdoor de goede werking en verstandhouding binnen het korps ernstig in het gedrang komt;

Overwegende dat art. 96 van de Wet op de geïntegreerde politie voorziet dat leden van de lokale politie worden gedetacheerd in de diensten van de federale politie belast met de steun aan de lokale politie;

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 26 maart 2005 in art. 21 § 1 5° de detacheringen naar het AIK gelijkstelt met structurele detacheringen en verder de statutaire en geldelijke gevolgen van dergelijke detacheringen regelt;

Overwegende dat op heden nog een bediening voor een personeelslid afkomstig van de lokale politie op het AIK te Kortrijk niet ingevuld raakt en dat het diensthoofd van het AIK vragende partij blijft om deze plaats daadwerkelijk ingevuld te zien;

Overwegende dat met de vooropgestelde detachering persoonlijke professionele contacten tussen uzelf en de overige personeelsleden van het korps uitgesloten worden en dat hierdoor de rust in de eenheid en dus ook de goede werking van de eenheid gevrijwaard wordt;

Overwegende dat het bestuur noodgedwongen dient te kiezen voor het hoger belang zijnde het blijvend verzekeren van de goede werking van de politiezone en dat elk persoonlijk belang hieraan derhalve ondergeschikt is;

Overwegende dat de vooropgestelde structurele detachering naar het AIK een einde stelt aan uw voorlopige schorsing bij ordemaatregel zodat u opnieuw uw functie van hoofdinspecteur kan opnemen met inbegrip van uitbetaling van uw volledig loon;

Overwegende dat alle bijkomende kosten verbonden aan deze structurele detachering zoals verplaatsingskosten van en naar het werk en maaltijdkosten krachtens het Koninklijk Besluit vermeld in ref. 1.4 vergoed worden.”

Deze beslissing wordt op 18 november 2008 ter kennis van de verzoeker gebracht.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep omdat geen ontvankelijk middel wordt aangevoerd. Zij betoogt dat de verzoeker slechts kritiek levert op een deel van de motieven die niet decisief zijn en dat het gegrond bevinden van het middel de beslissing nog niet onregelmatig maakt, zodat het enig middel niet ontvankelijk is en bijgevolg het gehele beroep.

5. Volgens de verzoeker is de motivering waar hij zich tegen verzet niet overbodig maar draagkrachtig, aangezien de verwerende partij tot zijn detachering besloot ondanks zijn vrijspraak door het hof van beroep die tot gevolg had dat er geen redenen meer waren om zijn preventieve schorsing te handhaven.

Beoordeling

6. De beoordeling van de exceptie vergt een onderzoek van het aangevoerde middel.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

7. De verzoeker voert de schending aan van het gezag van gewijsde dat kleeft aan de uitspraak van de strafrechter. Hij stelt dat hij, bij gebrek aan voldoende bewijs, door de strafrechter vrijgesproken is voor de feiten die hem op strafrechtelijk vlak ten laste werden gelegd en dat die uitspraak definitief geworden is. Deze uitspraak heeft gezag erga omnes en dus kan het bestaan van de feiten niet meer betwist worden. Blijkens de motivering van de bestreden beslissing worden de niet-bestaande feiten “terug in het leven geroepen” en de vrees voor herhaling, die de bestreden beslissing onderbouwt, staat haaks op het gezag erga omnes van zijn vrijspraak. De omstandigheid dat de betrokken personen nog steeds in de politiezone werken, kan geen deugdelijke rechtsgrond vormen voor zijn structurele detachering, omdat ook op dat vlak rekening gehouden moet worden met zijn strafrechtelijke vrijspraak en blijvende aantijgingen na een vrijspraak niet tot gevolg kunnen hebben dat het vertrouwen in hem wankelt.

8. De verwerende partij antwoordt dat zij discretionair besloten heeft om hem structureel te detacheren met toepassing van de terzake geldende regeling en dat de Raad van State de opportuniteit van dergelijke beslissing niet in de plaats van het bestuur mag beoordelen, terwijl er geen sprake is van een kennelijk onjuiste beoordeling. Uit het arrest van het hof van beroep volgt dat het bestuur in een beslissing als de bestredene niet meer wettig de strafbare feiten van aanranding van de eerbaarheid en belaging kan tegenwerpen, maar voor het overige verhindert het arrest niet dat de verzoeker niet zou kunnen gedetacheerd worden. Te dezen steunt de bestreden beslissing op de overweging dat het vertrouwen van de collega's en van personeelsleden van lagere rang geschonden is, dat in een klein korps geen overplaatsing mogelijk is naar een functie die geen professioneel contact met vrouwelijke personeelsleden noodzaakt en dat de overplaatsing de rust en de goede werking van de dienst op het oog heeft. De verschillende brieven van de collega's van de verzoeker bewijzen de juistheid van

de reden die aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing. Zelfs de strafrechter heeft vastgesteld dat de persoonlijkheid van de verzoeker -los van seksueel wangedrag- tot functioneringsproblemen aanleiding gaf en die overwegingen stroken met de bestreden beslissing. De verwijzing in de beslissing naar de omstandigheid dat de vrijspraak van de strafrechter niet inhoudt dat er zich geen ongewenste seksuele gedragingen zouden hebben voorgedaan en dat door die vrijspraak het noodzakelijk vertrouwen niet hersteld is, is een obiter dictum, die de deugdelijkheid van de andere motieven niet onderuit haalt.

9. In zijn memorie van wederantwoord reageert de verzoeker punctueel op verschillende argumenten die in de memorie van antwoord uiteengezet zijn: een detachering op grond van het koninklijk besluit van 26 maart 2005 is slechts mogelijk na kandidaatstelling; de verwerende partij heeft lijdzaam het arrest afgewacht; in zoverre de collega's van de verzoeker spreken van een geschokt vertrouwen, hebben hun klachten wel lang op zich laten wachten; het bestuur heeft buiten het strafdossier om geen eigen onderzoek aan de zaak gewijd, er is tegen hem geen klacht ingediend en op strafrechtelijk vlak is hij vrijgesproken; het blijkt niet dat de functie waarin hij gedetacheerd is vacant was; zijn nieuwe tewerkstelling sluit geen contacten met de personeelsleden van de zone uit; het bestreden besluit maskeert een verdoken tuchtsanctie.

10. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij nog dat de verwijzing in de bestreden beslissing dat er zich mogelijk feiten van ongewenst seksueel misbruik hebben voorgedaan en dat dit op tuchtrechtelijk vlak onderzocht zal worden -overigens een obiter dictum- geen schending inhoudt van het gezag van gewijsde van het arrest; zij heeft de strafrechtelijke tenlasteleggingen ook niet heromschreven naar ongewenst seksueel gedrag; zij heeft slechts gesteld dat op tuchtrechtelijk vlak zou onderzocht worden of er sprake kon zijn van ongepast seksueel gedrag. Het enig motief van de overplaatsing van de verzoeker is het geschokt vertrouwen binnen de politiezone en dat is niet gesteund op feiten waarvoor de verzoeker vrijgesproken werd, maar op vrees voor represailles.

Beoordeling

11. De bestreden beslissing steunt op een aantal brieven van vrouwelijke en mannelijke collega's van de verzoeker die, om te stellen dat zij niet meer met de verzoeker kunnen samenwerken, duidelijk en uitsluitend refereren aan het onderdeel van de strafrechtelijke uitspraak waarin de rechter uiteenzet waarom de aanranding van de eerbaarheid en de belaging niet bewezen is. De collega's gaan ervan uit -en blijven dus volhouden- dat de verzoeker zich op dat vlak wel degelijk misdragen heeft en daarop voortbouwend heeft de verwerende partij beslist tot de detachering van de verzoeker. De stelling van de verwerende partij in de memorie van antwoord dat in het arrest ook wordt uiteengezet dat "de persoonlijkheid" van de verzoeker "los van iedere context van seksueel wangedrag" aanleiding gaf tot problemen binnen de dienst en dat het teloorgaan van het vertrouwen of de vrees voor represailles daarop gesteund is, is dan ook niet relevant bij de beoordeling van de regelmatigheid van de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat de vrijspraak op strafrechtelijk vlak niet betekent dat er zich geen ongewenste seksuele gedragingen zouden voorgedaan hebben, dat die gedragingen het vertrouwen gekrenkt hebben en dat de vrijspraak het vertrouwen niet herstelt. De detachering van de verzoeker steunt dus decisief, wat de feiten betreft, op het verwijt dat hij ongewenst seksueel gedrag vertoond zou hebben. Aldus komt de vraag aan bod of de verwerende partij daarmee de grenzen waarbinnen zij zich krachtens de strafrechtelijke uitspraak nog kon bewegen, niet te buiten gegaan is. In die zin is het wezenlijk motief voor de bestreden beslissing -het teloorgaan van het vertrouwen- rechtstreeks verbonden met de uitspraak van de strafrechter en rijst de vraag of dat motief het gezag van gewijsde van de strafrechtelijke uitspraak niet miskent. Het middel is bijgevolg ontvankelijk.

12. Terecht stelt de verwerende partij dat een vrijspraak in een strafvervolgning omdat de inbreuk waarover de strafrechter moet oordelen niet bewezen is, niet verhindert dat de overheid in de feiten nog een grondslag kan

vinden om tegen de betrokken ambtenaar maatregelen te treffen. De verwerende partij neemt aldus aan dat de verzoeker zich schuldig gemaakt heeft, niet aan aanranding van de eerbaarheid en belaging zoals de strafwet dat omschrijft, maar aan “ongewenste seksuele gedragingen”, hetgeen wel een ruimere lading kan dekken. Zij leidt het bestaan daarvan af uit een algemene stellingname over de specifieke bevoegdheid van de strafrechter -“overwegende dat uw strafrechtelijke vrijspraak niet inhoudt dat er zich geen ongewenste seksuele gedragingen zouden hebben voorgedaan”- maar wijst niet op het bestaan van enig positief bewijs van haar stelling. Uit het dossier blijkt ook niet dat zij daaromtrent enig onderzoek heeft gedaan.

13. De conclusie van de verwerende partij dat de verzoeker omwille van ongewenste seksuele gedragingen tegenover collega's niet meer in de dienst kan functioneren kan, in acht genomen de strafrechtelijke vrijspraak, slechts regelmatig zijn in zoverre de verwerende partij aantoont dat zij een ruimer begrip hanteert dan de strafrechter, wat zij daar dan wel onder verstaat en op grond van welke bewijselementen zij in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat de verzoeker dergelijke feiten gepleegd heeft.

Die bewijzen worden niet geleverd.

14. De strafrechter - pag 4 tot 11 van het vonnis van 8 januari 2008 van de correctionele rechtbank te Kortrijk, integraal bevestigd in graad van beroep- heeft op zeer uitvoerige wijze uiteengezet waarom hij de aanranding van de eerbaarheid niet voor bewezen houdt en dat hij voor het bestaan van dat misdrijf minstens ernstige twijfel ziet: de stukken van het dossier leveren geen positief bewijs van de inbreuk en het onderzoek à décharge is karig zoniet onbestaande; de schijn van een complottheorie tegen de verzoeker, wordt niet afdoende weerlegd. Hij heeft ook uiteengezet waarom hij de belaging niet bewezen verklaart: de betrokkene heeft verklaard dat de verzoeker nooit handtastelijk is geweest; dat de verzoeker gepoogd zou hebben de belaagde voor de aanvang van de dienst een zoen te geven en dat de verzoeker regelmatig in haar bloes keek om aan de

collega's de kleur van haar bh mee te delen is niet bewezen en betreft in ieder geval "niet bewezen futiliteiten" die de rust van de betrokkene niet hebben kunnen verstoren.

15. De strafrechter heeft aldus meer gedaan dan de strafrechtelijke kwalificatie van de feiten niet bewezen te achten. Hij heeft eigenlijk aangegeven grote vragen te hebben bij het bestaan van de feiten zelf, dus bij de vraag of de verzoeker wel iets laakbaars gedaan heeft.

In het kader van deze vaststellingen van de strafrechter gaat de verwerende partij, door niet aannemelijk te maken dat de verzoeker dan toch onbetamelijk seksueel gedrag vertoond heeft terwijl de uitspraak van de strafrechter haar -evenals de collega's van de verzoeker- niet meer toeliet nog te gewagen van een aanranding van de eerbaarheid en belaging, in tegen het gezag van gewijsde van de strafrechtelijke uitspraak. Met andere woorden, de zogenaamde ongewenste seksuele gedragingen kunnen geen deugdelijke grondslag vormen om te blijven gewagen van een vertrouwensbreuk en om op grond daarvan de verzoeker naar een andere dienst over te plaatsen.

16. Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 18 november 2008 van het politiecollege van de politiezone Midow waarbij Angelo Deceuninck structureel gedetacheerd wordt naar het arrondissementeel informatiekruispunt te Kortrijk.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 juni 2011,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche